

Himkin metsäkamppailu ja tukahduttaminen Venäjällä

CrimethInc.

9.10.2010.

Sisältö

Alkusanat: Nauloja puihin	3
Johdanto: Venäjän meininki	3
Välinäytös: Emme tarvitse vettä	4
Natsit saapuvat	5
Himkin taistelu	5
Laskeuma: Tukahduttamista ja solidaarisuutta	6
Kahdet cocktailkutsut	8
Perhosen siivet	8

CrimethInc. sai hiljattain Venäjältä raportin kamppailusta Himkin metsän puolesta Moskovan liepeillä. Kaksi vuotta kestänyt kamppailu kulminoitui tänä kesänä ”Himkin taisteluun”, jossa useat sadat aseistautuneet antifasistit ja anarkistit hyökkäsivät hallintorakennusta vastaan Moskovan esikaupungissa; virkavalta vastasi samalla mitalla, ja seuranneet solidaarisuustempaukset Valko-Venäjällä synnyttivät lisätukahduttamista.

Alkusanat: Nauvoja puihin

Kuulimme Moskovan viranomaisten suunnitelmista Himkin metsän tuhoamiseksi kesällä 2008, kun paikalliset ympäristönsuojelijat alkoivat kampanjoimaan sitä vastaan. Jopa siinä vaiheessa oli jo myöhäistä, sillä metsää – joka on yksi kolmesta Moskovaa ympäröivästä suuresta metsästä – oli jo hakattu laajalti, ja se kuhisi kasvaimia: uusrikkaiden mökkejä, varastoja, pysäköintialueita ja ostoskeskuksia.

Kuultuamme asiasta nappasimme mukaan joitain nauvoja ja lähdimme paikalle. Vartijat paritioivat hakkuualueetta, mutta heidän huomionsa oli kiinnittynyt työmaakopin edessä olleeseen viralliseen ”ympäristöleiriin”, joten oli helppoa livahtaa alueelle ja naulata jokainen puu mitä pystyimme. Tämä oli ensikosketuksemme ympäristötoimintaan. Se oli jännää ja innostavaa: emme jääneet kiinni, ja saavutimme sen mitä olimme tulleet tekemään. Olimme varmoja, että kun yhdistetään meidän toimintamme, liberaalin ympäristöväen viranomaisiin kohdistama jatkuva paine, sekä paikallisessa lähiössä voimistuva kansanliike, puuntappajat perääntyisivät ja jättäisivät metsän lopullisesti. Tulimme pian tajuamaan asian paremmin.

Puiden kaatamisella raivattiin tilaa jättimäiselle uudelle liittovaltion tiehankkeelle. Korkea arvoisilla viranomaisilla – saimme myöhemmin tietää, että niinkin korkea-arvoisilla kuin Putin itse – oli oma lehmänsä ojassa sen puolesta, että metsän läpi rakennettaisiin uusi maksullinen moottoritie. Rakentamista rahoitti Ranskassa päämajaansa pitävä kansainvälinen rakennussyndikaatti Vinci, sekä Venäjän kansallispankki Sberbankin kanssa yhteistyötä tekevät useat eurooppalaiset pankit. Kun metsällä ja sen puolustajilla oli vastassaan näin voimakkaat viholliset, homma muttui häilyksi.

Johdanto: Venäjän meininki

”Nuo luvut kertovat vain murhatuista antifasisteista. Emme tiedä tarkkaan kuinka monta maahanmuuttajaa natsit tappavat vuosittain.” – anarkistiedustaja kansainvälisessä Antifan konferenssissa.

Syksyllä 2008 konnat pieksivät himkiläisen toimittajan Mikhail Beketovin, jolla oli merkittävä rooli paikallistason ja valtion virkamiesten korruptoituneiden tiesuunnitelmien uutisoimisessa. Hyökkäyksen seurauksena hän joutui koomaan, ja myöhemmin hänen molemmat jalkansa amputoitiin. Useat tunnetut moskovalaiset aktivistit joutuivat myös hyökkäysten tai uhkailujen kohteeksi samassa kuussa. Tämä ei tarkoita sitä etteivätkö kytät olisi piesseet ympäristöväkeä aiemminkin. Mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun tovereidemme henkeä uhattiin näin häpeilemättömästi.

Sydäntalvella 2009 meidät imaistiin ”väkivallan madonreikään”, kun Beketoville oikeusapua antanut Stanislav Markelov, sekä ekoanarkisti ja toimittaja Anastasia Baburova, ammuttiin kuo-

liaaksi Moskovan keskustassa. Siinä vaiheessa kun osa meistä palasi pinnalle – onneksi lähes naarmuitta – aktivismin koko maisema oli muuttunut.

Venäjän kaupunkien kadut ovat talvesta 2009 asti olleet täynnä natsi/antifa -väkivaltaa, kun konflikti on tasaisesti siirtynyt yhteiskunnallis-poliittisesta kehyksestä kohti jengisotaa. Tämän kehys on erittäin tärkeä, jos haluaa ymmärtää sitä kuinka taistelu Himkin metsästä kehittyi.

Venäjän antiautoritaarinen liike on lähes kuuden vuoden ajan koostunut pääosin kahdesta siivestä: ympäristö ja antifasismi. Edellinen on pääosin anarkistinen, mutta antifasistiseen liikkeeseen osallistuu merkittävässä määrin myös patriotteja ja stalinisteja. Ryhmät tapaavat silloin tällöin kokoontumisissa, ympäristöleireillä ja muissa tapahtumissa, kuten lukemattomissa murhatuille tovereille omistetuissa muistotempauksissa. Mutta machoilu on kasvanut antifasistisnessä, koska natsien tappaminen ja rampauttaminen koetaan välttämättömäksi kostoksi natsien hyökkäyksille. Vainoharhaisuus on puolestaan levinnyt ympäristöliikkeeseen, koska metsähakkuiden yleisen vastustamisen puuttuminen on synnyttänyt tarpeen jatkuville hyökkäyksille rakennustyömaita ja koneita vastaan. Tämä on syventänyt juopaa. Himkin kamppailun aikaan liike taisteli jo pelkästään pitääkseen itsensä kasassa. Jotkut ovat sitä mieltä, että jos joitakin valikoituja anarkisteja ja antifasisteja, joita kunnioitettiin niin laajalti, että he pystyivät pitämään skismat kurissa, ei olisi murhattu, liike olisi pystynyt kohtaamaan kriisin paremmin.

Välinäytös: Emme tarvitse vettä

Kaksi vuotta ensimmäisen seikkailumme jälkeen koimme koskettavan jälleennäkemisen rakkaan metsämme kanssa. Kyseessä oli uudelleen aloitettujen hakkuiden ensimmäinen yö, kun purkauduimme autostamme ja juoksimme läheisten puiden suojaan. Muutamassa minuutissa vaihdoimme vaatteet ja tuplatarkistimme radiot, naamioinnin sekä koneille tuomamme lahjat. Hetken päästä useat varjot liukuivat hiljaa yöllisessä pimeydessä, kalpean kuunvalon alla, kaukaista metsää kohti, joka oli vielä pahaenteisesti elossa.

Hakkuutyömaalla hajaannuimme. Jotkut meistä jäivät pusikon romanttiseen suojaan nauttimaan tähdistä ja toistemme hengityksen äänestä; tiedusteluun innokkaammat ystävämme lähtivät kohti traktoreiden ja kaivinkoneiden mustia varjoja. Sitten helvetti pääsi valloilleen. Yht’äkkiä kuulimme tutun äänen koneen leimahtamisesta liekkeihin, mikä välillä muistuttaa suihkukoneen ääntä. Koko metsä kylpi punaisen ja oranssin valon tanssissa, ja tiedustelijat huusivat yllättyneinä radioon. Yritimme selvittää mitä oli tapahtunut. Onneksi vältimme vartijoiden huomion ja pääsimme takaisin autollemme syrjäisellä ja tyhjällä tiellä. Punaiset valot, puhetta radiossa – ja olimme turvassa, henkien kätkemänä toisessa kaupungissa.

Kuten kävi ilmi, emme olleet ainoa ryhmä hiippailemassa hakkuutyömaalla tuona vilkkaana yönä. Tarpeetonta sanoa, että ympäristöleirin osanottajia syytettiin tuhopoltosta. Itse asiassa leirin olemassaolo esti sabotöörejä hajottamasta kaikkea mitä halusivat – siksi työmaalla poltettiin vain yksi kone. Mutta työmaan johtajan päähän tämä ei pälkähtänyt, sillä hän vaati välittömästi poliisia tutkimaan tuhopolton ja ympäristöväen roolin siinä; pian hän sai kostonsa perverssillä, mutta tyyppillisen venäläisellä tavalla.

Tiedustelijamme kertoivat seuraavina päivinä vartijoiden ja kyttien toiminnan kasvamisesta työmaan lähellä, mihin kuului tiesulkuja ja partioita alueella, joten sabotöörien täytyi muuttaa alkuperäisiä suunnitelmiaan, ja painopiste siirtyi hieman. Himki on suuri metsä, ja hakkuita sekä villielämän tuhoamista voittojen nimissä tapahtuu lähes kaikkialla. Välikohtaus kuitenkin

herätti vakavia kysymyksiä kokonaisturvallisuudesta: koska MVR:n ryhmät eivät jaa suunnitelmiaan toistensa kanssa, tällaisia sattumanvaraisia kohtaamisia tulee tapahtumaan uudestaan ja uudestaan näiden toimintatapojen levitessä.

Natsit saapuvat

Kuten myöhemmin saimme tietää, eräänä aamuna onnistuimme nipin napin välttämään palikatun natsijoukon, joka marssi ympäristöleiriä kohti suunnilleen samaan aikaan, kun jälleen keran pakenimme sumuun yhdeltä tiedustelualueelta. Päästyään paikalle ne alkoivat sanallisesti ja fyysisesti ahdistelemaan jokaista paikalla ollutta mielenosoittajaa, mutta tyytyivät vartioimaan hakkuuvälineistöä poliisin päästyä paikalle. Hakkuuyhtiön korkea-arvoinen johtaja myönsi myöhemmin, että hän oli palkannut natsit ”turvallisuuksista”.

Välikohtaus osoitti jokaiselle epäilevälle Tuomaalle kuinka helposti kapitalistit turvautuvat fasistien tukeen – selvä, joka ei vielä ole selvää edes suurimmalle osalle Venäjän aktivisteja – ja se sytytti kipinän liikkeemme siihen asti uinuneeseen antifasistiseen siipeen. Tuon aamun yhteentulo popularisoi ja eskaloi konfliktia enemmän kuin mikään ympäristöleiri, internetin pr-kampanja tai ympäristöisku olisi koskaan voinut saavuttaa. Jotkut tovereistamme pohtivat, että todistimme malliesimerkkiä siitä kuinka odottamaton, suunnittelematon ja kaoottinen tapahtuma – jopa negatiiviseksi koettu – voi puskea liikettä ja sen tukijoita oikeaan suuntaan.

Eli vallankumoukselliseen suuntaan.

Himkin taistelu

Metsurit tekivät suuren virheen. Natsien työllistäminen, jonka lähes jokainen kansalainen koki ihmisvastaisena projektina, hajotti äärioikeiston rivit; suurin osa fasistiryhmistä yritti hyötyä tilanteesta poseeraamalla metsän tuhoamisen vastustajina. Mikä tärkeämpää, nyt jokainen lähistöllä ollut antifasisti näki tähtäimessään vihollisen ja syöksyi taisteluun.

Seuraavana päivänä levisi viesti erittäin suuresta luvattomasta keikasta Moskovan keskustassa. Sadat antiautoritaariset aktivistit, antifasistit ja juhlijat kokoontuivat odottamaan katujuhlia, joissa pääesiintyjänä olisi kauan sitten lopettanut tunnettu antifasistinen bändi. Sen sijaan kokoon-tumispaikalla oli vain sälli aurinkolasit päässä, joka ilmoitti, että mitään keikkaa tai katujuhlia ei ole, ja että alusta asti suunnitelma oli mennä esikaupunkiin hyökkäämään hakkuutyömaata ja sinne kerääntyneitä natseja vastaan. Osa porukasta häipyi, mutta suurin osa lähti Himkiä kohti.

Kun mielenosoittajien enemmistö oli junassa, tiedustelijat ilmoittivat useista mellakkapoliisin yksiköistä työmaalla. Siinä vaiheessa päätettiin suunnata Himkin kaupungintaloa kohti – muodollisesti Himki on oma kaupunkinsa – joka oli suojaton, kun jokainen saatavilla ollut poliisiyksikkö oli vahtimassa metsää. Juhliin pukeutuneet ihmiset kerääntyivät kirkkaana ja värikkäänä blokkina rautatieasemalle, ja alkoi marssimaan kohteelle. Blokin mukana kulki kaksi vahteina toiminutta skootteria. Paikalliset asukkaat suhtautuivat aluksi pelokkaasti tai epäilyksellä, mutta kuultuaan iskulauseet ja nähtyään banderollin, tai juteltuaan mielenosoittajien kanssa, monet ilmaisivat hyväksyntänsä ja tukensa. Autot jatkoivat tööttäämistä koko marssin ja hyökkäyksen ajan.

Joten kävi niin, että kirkkaassa päivänvalossa 28. heinäkuuta, satojen katselijoiden hyväksynnällä, useat sadat anarkistit ja antifasistit kokoontuivat Moskovan keskustaan, menivät rautatiea-

semalle, hyppäsivät junaan, matkustivat Himkin esikaupunkiin, nousivat junasta, kokoontuivat, sekä marssivat kaupungintalolle huutojen ja valosoihtujen kanssa. Osanottajat alkoivat välittömästi hajottamaan ikkunoita, maalaamaan hakkuiden vastaisia ja metsiä kannattavia graffiteja, ampumaan käsiaseilla rakennusta kohti, sekä jopa hajottamaan etuoven kirveellä. Koko aikana ei yhtäkään poliisia tullut suojelemaan valtion omaisuutta.

Tyytyväisenä aiheutettuun vahinkoon, ja saatuaan vahdeilta sanan siitä, että hakkuutyömaalla mellakkapoliisit pakkautuivat busseihin, anarkistit ja antifasistit alkoivat perääntymään rautatieasemaa kohti. Tässä vaiheessa tapahtui kaksi kohtaamista poliisin kanssa. Ensimmäisenä vihaisen joukon kohtasi muutaman kytän jalkapartio, joka oli kulkemassa katua, kunnes yht'äkkiä katu oli täynnä anarkisteja. Kytät perääntyivät särkyvien pullojen ja kivien kopinan säestämänä. Sitten poliisipartio teki sen virheen, että yrittivät puuttua protestiin; pian ne kuitenkin tajusivat virheensä ja perääntyivät. Jalkaisin liikkuvat antifasistit eivät kuitenkaan valitettavasti saaneet kiinni nopeasti perääntynyttä poliisiautoa. Tässä vaiheessa tulee huomauttaa, että vaikka paikalliset tukivat toimintaa sanoilla tai symbolisesti auton äänimerkeillä, toiminta ei saanut sivustakatselijoita osallistumaan millään tavalla.

Joka tapauksessa mielenosoittajat onnistuivat pääsemään rautatieasemalle ja pakkautuivat junaan, jossa he odottivat kärsivällisesti ovien sulkeutumista. Ovet eivät kuitenkaan sulkeutuneet. Kävi ilmi, että veturinkuljettaja kävi tuolla hetkellä kiihkeää keskustelua poliisikomentajan kanssa. Ryhmä käsiaseilla varustautuneita antifasisteja meni nopeasti selittämään kuljettajalle mitä negatiivisia seurauksia luokkaviihollistemme puolelle asettumisesta olisi, ja lopulta mottori käynnistyi, ja juna alkoi liikkua kohti puuttoman suurkaupungin turvaa.

Tapahtuman jälkeen on esitetty kritiikkiä tiedon jakamisesta, etukäteisjärjestelyjen puuttumisesta, sekä paikan päällä tapahtuneesta videokuvauksesta. Suurin osa osallistujista oli alunperin odottanut tulevansa katujuhliin, eivätkä olleet valmistautuneet suoraan toimintaan. Heillä ei ollut kunnan vaatteita, naamioita tai hanskoja, ja taskuissa oli vielä toimivat puhelimet. Monet nuoret osallistujat menivät junaan henkilökohtaisella matkakortilla. Harvat järjestäjät, jotka tiesivät koko suunnitelman alusta asti, eivät olleet tehneet asianmukaisia valmisteluita, eikä tarjolla ollut edes pienintä mellakkavarustusta, kuten kasvot peittäviä naamioita. Tämä johti siihen, että suuri määrä mielenosoittajia päätyi videolle kasvot selvästi tunnistettavissa.

Mitä tulee videokuvaamiseen katuprotestien aikana, Venäjän antiautoritaarisen liikkeen täytyy oppia omista virheistään. Mielenosoittajat ja ”media-aktivistit”, joista suurin osa osoittautui liberaalilehdistöstä kutsutuiksi toimittajiksi, eivät tajunneet kuinka kohtalokas virhe oli kuvata aktivistien paljaita kasvoja. Jotkut näistä toimittajista jatkoivat kuvaamista vielä senkin jälkeen, kun ihmiset olivat palanneet junaan ja alkoivat riisumaan naamioitaan. Joten tämä media-aktiivisuuden fetissi johti siihen, että jopa sellaiset osanottajat, jotka olivat huolehtineet omasta turvallisuudestaan, eivät loppujen lopuksi pysyneet anonyymeina. Poliisin kuulustelemat ihmiset kertoivat myöhemmin, että heille esitettiin internetissä kiertänyttä videota ruutu ruudulta. Jotkut toverit joutuivat lähtemään maasta tämän todistusaineiston takia.

Laskeuma: Tukahduttamista ja solidaarisuutta

Aleksei Gaskarov ja Maksim Solopov, kaksi Venäjän antifasistisen liikkeen puhemiestä, pidettiin 30. heinäkuuta. Tämän jälkeen yritettiin pidättää useita muita järjestäjiksi epäiltyä; koska he aiheuttivat poliisissa turhautumista eivätkä ilmoittautuneet itse, heidät etsintäkuulutettiin.

Kun hallituksen virkamiehet kuumottelivat poliiseja, joille anarkistit olivat liian vaikeasti nappava pala, ja kun kukaan ei suostunut yhteistyöhön, virkavalta päätti pyyhkäistä ”ennaltaehkäisevillä pidätyksillä”. Elo- ja syyskuun aikana pidätettiin yli 500 antifasistia, aktivistia ja anarkistia. Heidät laitettiin selliin, heitä kidutettiin ja heistä koitettiin puristaa tietoa liikkeestä – ei vain Moskovassa, vaan myös Nizhni Novgorodissa, Vladimirissa ja muissa kaupungeissa. Poliisi ahdisteli ihmisiä Antifan ja eläinoikeusliikkeen julkisissa tapahtumissa, jalkapallo-otteluissa sekä kokoontumisissa. Tämän seurauksena liikkeestä kerätyn tiedon määrä paisui kymmenkertaiseksi. Kirjoitushetkellä vaikuttaa siltä, että vihollisemme ovat siirtyneet seuraavaan vaiheeseen, ja tutkivat nyt syvemmin verkostoa kuulustelujen kolmannella aallolla, joka vaikuttaa kohdistuvan harvoihin valittuihin, ”kiinnostavina” pidettyihin aktivisteihin.

On liian aikaista tehdä johtopäätöksiä, mutta joitain tämän tukahduttamisen herättämiä ajatuksia voidaan tutkia, vaikka vain pelkkänä perustana tuleville keskusteluille. Nyt on ilmiselvää, että FSB:llä, Venäjän salaisella palvelulla, ei ollut hihassa yhtään ässää; niiden tutkijat ovat alusta asti pyörineet kuvioissa ilman selkeää suunnitelmaa. Vain kaksi ihmistä on vankilassa odottamassa oikeudenkäyntiä, ja suurin syy vangitsemiselle on heidän julkisuuskuvasensa. Päätös turvautua laajaan pidätysaaltoon, sekä viranomaisten täydellinen epäonnistuminen saada mitään suoran toiminnan ryhmää kiinni, huolimatta kaikista yrityksistä saada pidätetyt aktivistit ryhtymään ilmiantajiksi, viittaavat siihen, että Venäjän poliisi astui vuoteen 2010 valmistautumattomana, ainakin mitä tulee provokaattoreihin ja ilmiantajiin Venäjän antiautoritaarisessa liikkeessä. Tietenkin tämä tilanne voi vielä muuttua.

Vaikuttaa kuitenkin siltä, että tukahduttaminen onnistui perusteellisesti. Ensinnäkin, liike vaikuttaa vetäytyneen pelokkaana kuoreensa. Ulkopuolinen tuki on parhaimmillaankin niukkaa; yhteiskunnalliset aktivistit miettivät kahdesti yhteistyötään tunnettujen antifasistien kanssa. Toiseksi, lähes jokainen tunnettu ”johtaja” tai ”organisoiija” on joko pidätetty tai ajettu maan alle. Kolmanneksi, viranomaiset ovat onnistuneet keräämään yhä enemmän tietoa, sillä kuten usein on tapana, ne jotka ovat lukeneet turvallisuuskulttuurista, ja yrittävät soveltaa sitä arkeensa, ovat harvemmin niitä, jotka päätyvät pidätetyksi ja vastaamaan kysymyksiin.

Lopulta, ja tärkeimpänä, lähes jokainen on unohtanut alkuperäisen ongelman. Aivan kuten kapitalismin jättiläinen on laajentanut itseään liian pitkälle, liikkeemme on ohentanut voimavarojaan panostamalla kaiken huonosti suunniteltuun mellakkaan, ja nyt emme voi muuta kuin yrittää taltuttaa tukahduttamisen aaltoa. Näin on käynyt ennenkin: vuonna 2008 poliisin vastainen kampanja muuttui vankitukikampanjaksi, kun poliisi alkoi lyödä takaisin pidätyksillä ja oikeudenkäynneillä. Nyt voimme huomata kuinka alkuperäinen ympäristökampanja häipyi taka-alalle, ja vankitukitoiminta vaatii yhä enemmän huomiota.

Anarkisteilla saattaa olla keinoja kääntää tilanne hyödykseen, sekä natsien vastaisen värväyksen ja kertomuksen suhteen että mahdollisuutena lähestyä ympäristöliikettä ja ruohonjuuritason kollektiiveja. Mutta liikkeen tapa kokea itsensä on muuttunut dramaattisesti, ja saatamme tarvita hieman pohdintaa ja itsetutkiskelua, jos haluamme päihittää vihollisemme tässä vaiheessa.

Tämä ei tarkoita sitä etteikö vankituki olisi tärkeää. Solidaarisuuskampanjat ovat elintärkeitä sekä oikeudenkäyntiä odottaville ihmisille että niille, jotka saattavat päätyä samaan tilanteeseen myöhemmin. Meidän ei kuitenkaan tulisi unohtaa miksi toverimme joutuivat alun perin pidätetyksi.

Lähes jokainen on unohtanut alkuperäisen ongelman. Liikkeemme on ohentanut voimavarojaan panostamalla kaiken huonosti suunniteltuun mellakkaan, ja nyt emme voi muuta kuin yrittää taltuttaa tukahduttamisen aaltoa.

Kahdet cocktailkutsut

2. syyskuuta anarkistit palopommittivat Venäjän suurlähetystä Minskissä, Valko-Venäjän pääkaupungissa. Yksi polttopulloista osui pihalle pysäköityyn autoon, joka paloi kokonaan. Tämä oli ilmeisesti ainoa hyökkääjien aiheuttama vahinko. Valkovenäläiset anarkistien nettisivut julkaisivat pian tiedotteen, jossa hyökkäyksen sanottiin olleen solidaarisuutta Himkin metsän puolesta taisteleville venäläisille anarkisteille, ja että valkovenäläiset anarkistit pitivät Venäjän hallitusta vastuullisena sekä jatkuvista metsähakkuista että liikkeen tukahduttamisesta.

Tukahduttaminen iski Valko-Venäjän skeneen seuraavana aamuna. Maan KGB:ltä kesti muutamia päiviä löytää ja pidättää lähes jokainen tunnettu tai epäilty anarkisti Minskissä, Gomelissa, Soligorskissa ja muissa Valko-Venäjän kaupungeissa. Tovereitamme painostettiin tunnustamaan yhteistyö Venäjän salaisten palveluiden kanssa, yrityksenään loata Valko-Venäjän hallitus ja kaataa Lukashenkon hallinto. Suurinta osaa kuulusteltiin muodollisesti, minkä jälkeen heidät ”unohdettiin” sellisiin useiksi päiviksi.

Jotkut ystävistämme eivät olleet yhtä onnekkaita. Yksi tyttö joutui sairaalaan leikattuaan valtimonsa auki kuulustelun aikana; toinen henkilö, jolla oli jo ennalta vakavia terveysongelmia, sai vankilaolosuhteiden ja pahoinpitelyiden seurauksena huomattavan vakavia ongelmia. Muuttamat onnekkaat pakenivat maasta; toiset jäivät, ja ottivat urakakseen vankituen järjestämisen. Jäljelle jääneiden joukossa oli tovereita, jotka olivat riittävän rohkeita toteuttamaan uuden hyökkäyksen Minskin vankilaa vastaan kolme päivää KGB:n aloittamien massapidätysten jälkeen. ”Vapauden ystäviksi” itseään kutsuva ryhmä palopommitti vartioasemaa vankila-alueen laidalla, ja otti internetiin lähetetyssä tiedotteessa vastuun kummastakin palopommi-iskusta – sekä Venäjän suurlähetystä että vartiokopista. Toisessa tiedotteessaan ”Vapauden ystävät” julistivat, että KGB reagoi pidättämällä syyttömiä ihmisiä pelkästään siitä syystä, että he olivat olleet jo valmiiksi KGB:n seurannassa. Toisen iskun päämäärä oli selvästikin jalo ja rohkea: osoittaa, että KGB oli napannut väärät epäillyt. Mutta KGB toimi Lukashenkon suorasta käskystä ”rauhottaa oppositio”, yleinen käytäntö sekä Venäjällä että Valko-Venäjällä presidentinvaalien alla; joten pidätykset, katoamiset ja kidutukset jatkuvat laantumatta.

Perhosen siivet

”Anarkiassa on kyse järjestyksestä, ei kaaoksesta.” – yleinen sanonta venäläisten anarkistien parissa.

Syksyssä 2010 erottui kaksi merkittävää tapahtumaa: Venäjän ja Valko-Venäjän suhteiden syvenevä kriisi, sekä Luzhkovin erottaminen Moskovan pormestarin paikalta. Anarkistit tekivät parhaansa kummankin tapahtuman tuottamisessa.

Luzhkov, pikkumainen Moskovan tyranni, joka on yli kymmenen vuoden ajan käyttänyt hyväkseen asemaansa pormestarina, vapautettiin presidentin asetuksella tehtävistään. Syynä oli ”kyvyttömyys sekä epäonnistuminen odotusten täyttämässä”. Tämä tapahtui välittömästi hänen palattuaan lomalta, kuukausi Himkin mellakoiden jälkeen. Asiantuntijoiden ja analyytikoiden mainitsemiin syihin lukeutui Luzhkovin epäonnistuminen Himkin kriisin hoitamisessa, sekä hänen osallisuutensa kaupungin korruptoituneeseen kehitysohjelmaan.

Anarkistien hyökättyä Venäjän suurlähetystä, sekä Minskissä pidätettyjen anarkistien säilytyspaikkana toiminutta vankilaa vastaan, Valko-Venäjän kansallissosialistinen diktaattori Lukas-

henko antoi periksi vihanpurkauksille ja venäläisvastaiselle retoriikalle. Diplomatian korkeimmalla tasolla annetut nootit eivät onnistuneet torjumaan kriisiä, joka oli muhinut jo ennen polttopullojen osumista kohteisiinsa. Huonojen poliittisten ja taloudellisten päätösten sarja, jokaisen diktaattorin taipumus salaliittoteorioihin, sekä pieni anarkisti-isku johtivat Venäjän ja Valko-Venäjän suhteet toistaiseksi pahimpaan kriisiin.

Tässä ei tarkoiteta sitä, että Moskovan pormestarin lähtö ja suhteiden romahtaminen Lukas-henkon kanssa olisi tapahtunut anarkistien juonien seurauksena, tai mitään vastaavaa. Mutta poliittista perspektiiviä ei tule kadottaa. Meidän tulisi miettiä tapoja, joilla toimintamme voi välillä edesauttaa merkittäviä yhteiskunnallisia muutoksia ja poliittista kuohuntaa – tai ainakin säikäyttää rikkaat paskiaiset! – kuinka pieniltä (kuten Minskin polttopullot) tai suurilta (kuten Himkin taistelu) nämä teot saattavatkin näyttää osallistujien ja asiantuntijoiden silmissä. Sellaisten asioiden suunnittelu ennakkoon saattaa olla mahdotonta, mutta meidän – riehakkaiden, kaaosta rakastavien anarkistien – tulisi silti rohkaistua näistä tapahtumista. Toivoa muutosta ja olla muutos.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.

Himkin metsäkamppailu ja tukahduttaminen Venäjällä
9.10.2010.

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20101022135102174>
Käännetty englanninkielisestä, joka julkaistiin osoitteessa:
<http://www.crimethinc.com/blog/2010/10/19/eco-defense-and-repression-in-russia/>

fi.theanarchistlibrary.org